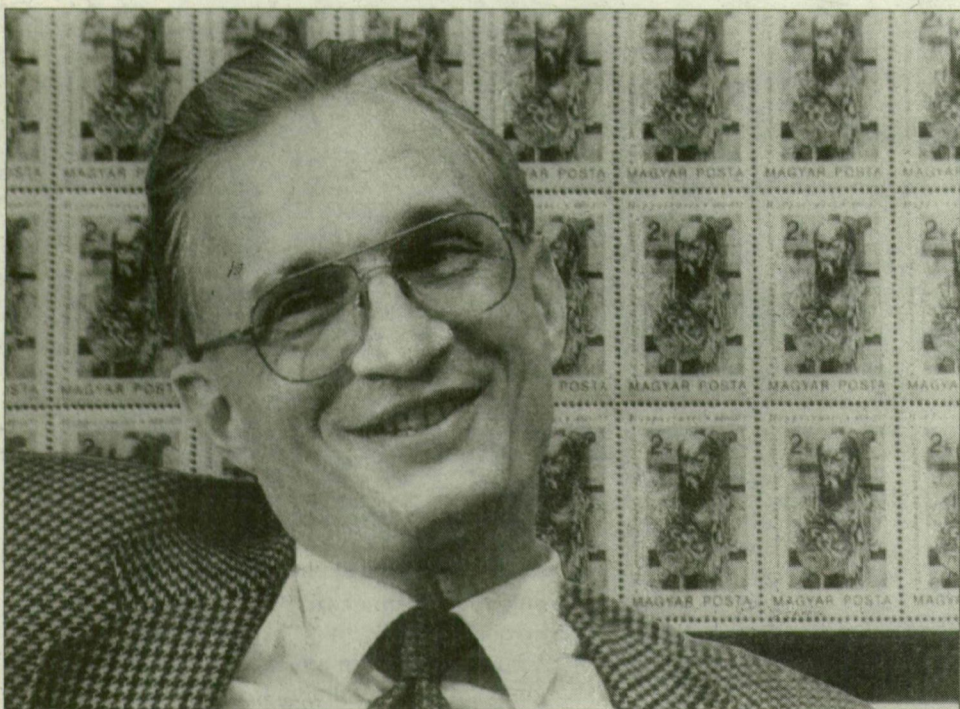

A polgármester hobbija

Embert is ölnek érte

A bélyeg, ez a kis papírfecni, amit rányalunk a levélre, szenvedélyek forrása. Embert is ölnek érte.

A tervező – mint például Kass János – számára ugyanolyan rabság, mint az alkoholizmus. Csak éppen örömtelibb. A gyűjtő – mint például dr. Lippai Pál – is megőrül érte, nagytítóval nézi, szakirodalmat olvas, tudja, hogy melyikből, mikor, hányat adtak ki, mekkora az értéke, miért, mi az a „légypiszok” rajta, ami miatt ritkaság.

A tervező annak örül, ha minél többet kinyomnak a bélyegéből – a gyűjtőt ugyanez a tény roppant módon elkésérti. Kass János azt mondja: angol barátjának olyan bélyeget ragasztott a borítékra, amit

maga festett. Lippaiból kibújik a jogász és hozzáteszi: ez a posta kárára elkövetett csalás...

Igy anekdotázott, szíorkázott egy keddi bélyegkiállítás ürügyén a tervező és a gyűjtő. Szemmel láthatóan jól érezték magukat. A polgármester, mellesleg a Magyar Bélyeggyűjtők Országos Szövetségének alnöke, számos bélyeg-világkiállítás aranyérmese, amikor azt a kérdést szegezték neki, vajon mikor van ideje mostanság foglalkozni a szenvedélyével, elkómorodott:

– Ez a legérzékenyebb kérdés, amit nekem föl lehet tenni... – válaszolta.

S hogy mikor is fertőzte meg a bélyeggyűjtés?

– Amikor iskolás voltam,

minden három gyerek közül kettő bélyeget gyűjtött, akkoriban még nem érte annyi hatás az ifjúságot, mint manapság. Volt a Rákóczi tér, ahol futballozni lehetett, mert még nem állt a közepén az a szép épület, és voltak a bélyegek. Aztán akadt időszak, amikor az ember a lányokat helyezte előtérbe, majd megint később megbánta, hogy előtérbe helyezte őket, és visszatért a bélyegekhöz. Az első sorozatomat, ami 1954. április 4-én jelent meg, azzal a címmel, hogy tíz éves a felszabadulás, édesanyám vette meg. Ekkor kezdtem el gyűjteni a bélyegeket, de úgy, hogy mindig visszafelé mentem az időben. Először 1945-ig, aztán 1913-ig, majd még

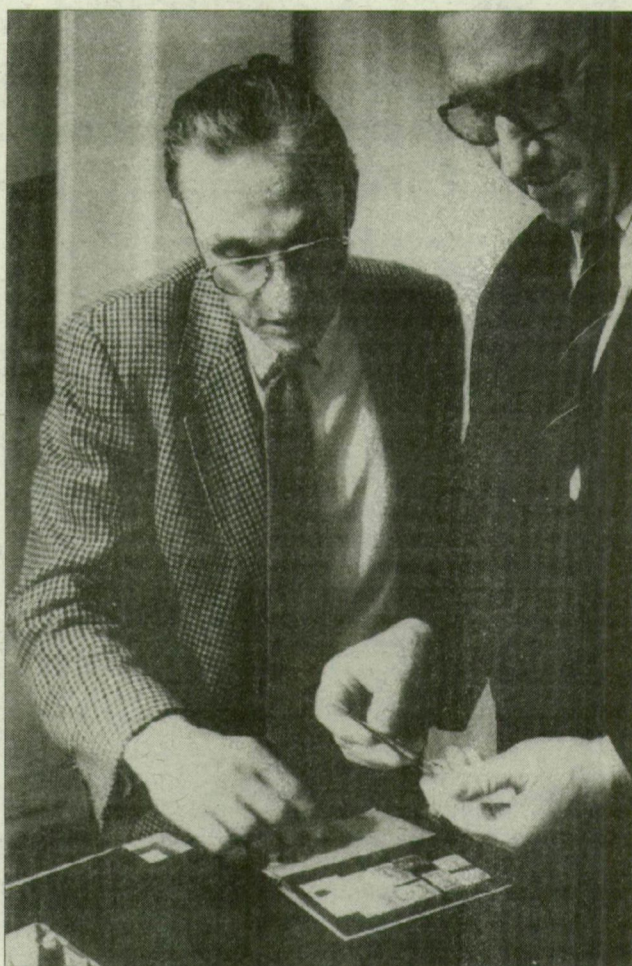
visszább, s eljutottam 1850-ig. Amikor is az Osztrák Birodalmon belül megjelent az első könyvomasz bélyeg.

Lippai számára különben 1900-ig bélyeg a magyar bélyeg. Húsz évvel ezelőtt el is adta az összes „modern” darabot. Ezt a cselekedetet persze csak a filatelista érti. A laikus azt mondja: ugyan, mi a szép azokban a látszólag egyforma, főleg rózsaszínű, csupa koronás főt, vagy koronázási jelvényeket ábrázoló kis fecnikben? Pedig milliókat érnek, nem beszélve azokról, amiknek valami hibájuk is van. Vagy olyan különleges perforációval, fogazással rendelkeznek, mint a homonnai postamesteré?

– Perforációt ugyanis a legrégebbi bélyegeknél nem alkalmaztak, ollóval vágták szét őket – mesélte dr. Lippai Pál. – Mi, magyarok itt is csináltunk valami érdekeset: egy postamester, aki 1852-től Homonnán volt, majd onnan Tokajba helyezték át, rájött, hogy mennyivel egyszerűbb, ha a felesége derelyevágóját végighúzza a bélyegek között. Ezek az „ütések” ma, a világ bélyegárverésein igencsak sokat érnek.

Lippai – aki, mint írtam, a bélyeg-világkiállítások gyakori vendége, s legszébb emlékei az 1990-es londonihoz fűzik, amit az első bélyeg megjelenésének 150 éves évfordulója alkalmából rendeztek –, maga azt vallja: a szó szoros értelmében kincseket bemutató versengések csak a legelvakultabbakat mozgathatják meg. Ez a világ a „hétköznapi” gyűjtőktől – pedig vannak vagy száz ezren Magyarországon – voltaképpen nagyon messzire került.

Fekete Klára

Fotók: Enyedi Zoltán

Össztánc a Sportcsarnokban

Azok a Kristályos 60-as évek!

Fotók: Nagy László

dőseknek nosztalgiát, a fiatalabbaknak rocktörténelmet, s mindenkinek óriási bulit jelentett a szegedi Kristály együttes kazetta- és kislemezbemutató koncertje a Sportcsarnokban.

Vasárnap este, a kosárpalánkok felhajtva, a küzdőtérén székek és színpad, mely utóbbin az újjászületett 6 kéz melegíti a Sportcsarnok hűvös levegőjét, a hangulatot. A csapat muzsikája után a koncertet szervező Partiscum Kft. vezetője, Onczay Zsolt köszönti a majd' ezerfőnyi közönséget, s Molnár Gyula tanár úr vezényletével kezdetét veszi a rocktörténelmi kalandozás.

A Molnár Dixieland a Down by the Riverside című tradicionális nótával indít, s a Tisza-parti közönség rövidesen pirosra veri a tenyerét. A pattogó öröm-muzsika és a vastapsok után Tolcsay Béla hősiességű küzdelme következik, a közönség egy része ugyanis kényszerítő szükségleteinek engedve a földszint felé vette az irányt, ráadásul még az ősz muzsikájában is elszakad egy húr. Sebaj, kétperces laza improvizáció következik olyasféle szöveggel, hogy elszakadt egy húr, valaki hozzon már egy másik gitárt – a közönség lelkesen megtapsolja a spontán produkciót. Gitár nincs, a program folytatódik, s „elmeje emlékezőgépbe”. Bár menetetgetőzik, hogy ő csak ilyen régimódi, azért az öreg hip-

pi szeretet-himnuszai nagyon is aktuálisak.

Jön végre a Kristály, először Baneth Péter, az alapító, aki beavat a zenekarcsinálás rejtelseibe. (Kérdés: Jössz? Válasz: Naná!) Utána pedig az 1963-as alapító tagok – kiegészülve néhány új muzsikussal – lépnek a színpadra. Sajnos, az első dobos, Kelemen László az utolsó pillanatban megbetegedett, így helyette a Kristály történetének második ütőse, Kószó Béla püföli a bőrt – aki egyébként üzememérnök a kábelgyárban, és sok egykorú taghoz hasonlóan csak a nagy koncert kedvéért vett újra hangszert a kezébe, porolta le a régi dobfelszerelést.

Az első nótá Cliff Richard Lucijája, majd a második nótára megindul a közönség a széksorok közül előre. A színpad előtt nagy gondban lenne, aki most holmi gombostű-dobálással foglalkozna, ugyanis mindenki ropja a farmeres-pólós tinitől kezdve az öltönyös-nyakendős 40, sőt 50 évesekig. Újabb és újabb Kristályformációk állnak a színpadra, bekapcsolódik Boncz Géza is, évek röpködnek az emberek feje felett, s mindenki jól érzi magát a buliban, vagy a korhűség miatt: az össztáncban.

T. V.